

Nalevo manuál pro demonstranty na náměstí Tahrír v Káhiře, vpravo pro demonstranty v Kyjevě. **Originál** pochází od **srbské organizace CANVAS** (dříve Otpor), financované mj. americkou nadací NED.

Autor: Kevin MacDonald

Philip Girdali publikoval zajímavý článek o pokračujícím vlivu neokonzervativců, především ve vztahu k ukrajinské krizi. ("Diplomacy is a Four-Letter Word").

„Sžíravé útoky směřující na Rusko od nástupu Vladimira Putina - v poslední době s cílem zesměšnit každou drobnost spojenou se zimní olympiádou jsou dechberoucí...

Neustálý tlak na Ukrajinu v předcházejících měsících je podobně pozoruhodný a byl by obtížně vysvětlitelný - pokud bychom nebrali v úvahu skutečnost, že Ukrajina a Rusko tvoří dvě poloviny jedné politiky, inscenované jedinou skupinou neokonzervativců, z nichž se nyní některým - jaká šťastná náhoda - podařilo připojit ke straně u moci v Bílém domě, tedy demokratům. Nebylo to kdovíjak obtížné, jelikož nemalou část neokonzervativců tvoří v podstatě liberální demokraté s agresivním postojem k zahraniční politice.“

Správně. Neokonzervativci bývají až příliš často spojováni výhradně s republikány, ale historicky si drží silné pozice v Demokratické straně a tu Republikánskou se jim podařilo v zásadních otázkách jako například imigrace posunout doleva. Skutečně velmi důležitý proud vzešel z řad krajně levicových trockistických stoupců **Maxe Shachtmana**, židovského socialistického předáka, kterému se za jeho života povedlo silně ovlivnit směřování Demokratické strany a jehož odkaz žije dodnes.

Trockistické hnutí mělo výrazně židovský nádech, jelikož Shachtman k sobě přitahoval mladé židovské učedníky - v rámci židovských intelektuálních hnutí známý model rabín/učedník. ... Shachtman se stal archetypálním rabínským guru - vůdcem uzavřené, psychologicky silně působící skupiny. ...

Do konce 50. let proniknul do mainstreamového amerického sociálnědemokratického hnutí se strategií vytlačit větší podnikatele a bílé Jižany z Demokratické strany (opak Nixonovy „Jižní strategie“ Republikánské strany). V letech 60. „navrhoval otevřeněji než kdykoliv předtím využití americké moci k prosazování demokracie ve Třetím světě“ - postoj, jenž ho pojí s pozdějšími neokonzervativci.

Krátce před svou smrtí v roce 1972 Shachtman coby „otevřený antikomunista a stoupenec vietnamské války i sionismu“ podpořil v demokratických prezidentských primárkách senátora Henryho M. Jacksona. Jackson se počítal mezi silné stoupence Izraele (viz níže) a v té době se už bezvýhradná podpora tohoto státu „stala lakmusovým papírkem shachtmanovců.“ (viz „Neoconservatism as a Jewish Movement,” str. 17).

Tak se z shachtmanovců stali vyznavači agresivní zahraniční politiky, ztělesňované senátorem Henry M. Jacksonem, bojovníkem Studené války a nejviditelnějším zastáncem Izraele v americkém Senátu. Jedním z mnoha Shachtmanových židovských učedníků byl i Carl Gershman, nynější předseda National Endowment for Democracy (NED), v mládí však spojený se Socialistickou ligou mládeže a Americkou sociální demokracií, krajně levicovými uskupeními. Ohledně úlohy NEDu v ukrajinské krizi říká Giraldi toto:

Vzpomínáte na barevné revoluce ve východní Evropě, sponzorované USA a některými dalšími západními státy, nyní už takřka zapomenuty? Zapojení nevládních organizací (NGO) na Ukrajině nebo v Moldávii byl jasný úspěch, zvláště když se zapojila i v největší a nejdrsnější NGO ze všech, NED. Když si Rusové a další stěžovali na vměšování NGO do jejich domácích záležitostí, měli na mysli právě NED. NED se automaticky spojil s anglicky mluvícími lidmi, označujícími se za demokaty – jako by snad mnohojazyčnost nějak garantovala jejich politickou spolehlivost. Ukázali se být stejně zkorumpovaní jako jejich předchůdci a nic o méně bez skrupulí, když přišlo na zděděný volební systém. Aktivita Washingtonu a jeho izraelských zástupců v Gruzii málem vedly k americkému zapojení do války s Ruskem, na níž neměla země žádný představitelný zájem. Vzpomínáte na Johna McCaina a jeho „Teď jsme všichni Gruzínci?“

Po destabilizaci východní Evropy se NED přesunul vykonat přípravné práce **Arabského jara**, jehož výsledky se nám odvíjí před očima v Tunisku, Egyptě a Iráku. Nyní se ale jeho pozornost upřela zpět na země bývalého Sovětského svazu, s miliony dolarů proudícími k opozičním uskupením – tentokrát s nekritickou podporou mainstreamových médií. Snadno se zapomene na dvě nezpochybnitelné skutečnosti o Ukrajině a Rusku: zaprvé – před rozpadem SSSR v roce 1991 existovala jakási nevyřčená dohoda, že USA ani Evropa nevyužijí situace jako záminky k rozšíření své sféry vlivu na východ Evropy. NED a další skupiny tuto domluvu porušily takřka okamžitě a tak dnes Chorvatsko, ČR, Slovensko, Bulharsko, Rumunsko, Slovinsko, Estonsko, Lotyšsko, Litva, Maďarsko a Polsko patří do EU a také NATO – organizace, která pozbyla veškerý *raison d’etre*, kromě udržení vojenské aliance, namířené proti Rusku.

Zadruhé – Ukrajina sice je z více než tří čtvrtin etnicky ukrajinská, ale deset milionů jejích občanů se hlásí k ruskému původu – přes 17%. Řada Ukrajinců tedy na Rusko nahlíží jako na přirozeného spojence a obchodního partnera, zatímco lidé

z území náležícího v minulosti Polsku zpravidla hledí na západ. Nezpochybnitelná však zůstává skutečnost, že současná umírněně promoskevská ukrajinská vláda Viktora Janukovyče vzešla ze svobodných voleb pod dohledem mezinárodních pozorovatelů v roce 2010. Janukovyč sice věří v silné vazby na Rusko, snaží se však také zachovávat přátelské vztahy s EU a USA. Navzdory této pracně udržované neutralitě se snaží Washington a Evropa vyvolávat neklid, aby postrčila ukrajinskou vládu do uzavření formální dohody s EU, která podle jejích zvolených vůdců není v jejím nejlepším zájmu. Protestující, podporovaní a možná dokonce vycvičení a vybavení v Evropě a USA, odpověděli násilím.

Giraldi pokračuje popisem dokonale **neokonzervativního** resumé Victorie Nulandové a u tohoto ideologického proudu typického nepřátelství k Rusku a uzavírá:

Podobně jako její manžel vyjadřuje Nulandová – s podporou Bílého domu a politiků jako senátoři John McCain a Lindsey Graham – **trvale nepřátelství** k Moskvě, zřejmě kvůli neokonzervativnímu světonázoru, upřednostňujícím v drtivé většině židovské oligarchy, kteří volně drancovali ruské hospodářství předtím, než tomu Putin učinil přítrž.

I s tímto nelze než souhlasit. Jsem si jistý, že podpora Iránu a Sýrie také přilévá olej do ohně neokonzervativní nenávisti k Rusku, není však pochyb o silné podpoře oligarchů mezi neokonzervativci – nepochybně proto, že je to bylo dobré pro Židy.

Za bod obratu lze považovat zatčení a uvěznění Michaila Chodorkovského, šéfa ropného gigantu Yukos. Arci-neokonzervativce Richard Perle vedl útok proti Putinovi, v jehož rámci volal po vyloučení Ruska ze sdružení G8 – tedy podobném opatření, jaké neokonzervativci prosazovali po invazi do Gruzie. Chodorkovský byl vnímán jako **bez jakýchkoliv sympatií** pro ruský nacionalismus a příliš spjatý s USA. (“The Neocons Versus Russia“)

Dostí proto pochybuji o upřímnosti starostů NED o ukrajinskou demokracii – navzdory všem oficiálním prohlášením. Koneckonců – jak Giraldi poznamenává – ukrajinská vláda byla řádně zvolena a neokonzervativci mají dlouhou tradici přehlížení deficitů demokracie u vlád sloužících jejich zájmu (např. velkorysé přivírání očí nad izraelskými nedemokratickými kroky) a vydírání demokraticky zvolených vlád projevujících ochotu o poznání menší (např. Hamás v Pásmu Gazy). V klasické deklaraci o demokracii a lidských právech prohlásila budoucí Gerhmanova šéfová Jeane Kirkpatricková v roce 1979, že demokracie a lidská práva musí při konfliktu ustoupit dalším, vyšším zájmům, jako například soupeření se SSSR za Studené války (adresováno [zde](#), str. 31). Gershman byl spolu s Joshuou Muravchikem a Kennethem Adelmanem náměstkem Kirkpatrickové během jejího mandátu coby vyslankyně u

OSN za Reaganovy vlády. Všichni patří mezi neochvějně příznivce války v Iráku a Adelman dokonce sepsal slavný článek „Cakewalk v Iráku.“)

Nic se nezměnilo. Skutečná hra nemá jméno demokracie, ale neokonzervativní křížová výprava proti Rusku, okořeněná silnou dávkou židovské motivace související s Putinem, oligarchy a Izraelem.

Úvaha Kevina MacDonalda Philip Giraldi on the Neocons, Ukraine, Russia, and the Oligarchs vyšla na stránkách The Occidental Observer 22. února 2014.

Související články:

Rodinné vazby Victorie Nulandové: Příklad permanentní vlády
Skoro všichni liberální opoziční předáci v Rusku jsou buď plně nebo částečně židovského původu
Křehké spojenectví nacionalistů a „z větší části židovských oligarchů“ na Ukrajině
Nacionalistická dystopie na Ukrajině
Limonov: „Jsme Evropa a Ukrajina je výmysl“
Projev Manuela Ochsena na mezinárodním fóru „Doněck: včera, dnes, zítra“
Jak izraelská lobby ochraňuje ukrajinské neonacisty
Německý novinář a účastník mise v Luhansku: V sázce je nejstrašlivější válka v historii lidstva
Prohlášení Ruského socialistického hnutí k „pochodu národních zrádců“ 21. září 2014
Bod obratu?